

יום העצמאות ה־18 של מדינת ישראל יהיה מארע שיגרת. וזה טוב.

כי במלאת ח"י שנים לקום המדינה, הפך קיומה לעובדה חיים פשוטה. הרכון הישראלי שוב אינו מעורר סקרנות בנמלי תעופה זרים. בפאריס, בפיטסבורג, בפריס, טוריה ובפאמאגוסטה אין הפסוק "ישראל אני" מעורר תגובה שונה מן הפסוק "אני נורבגי" או "אני בראזיל".

הישראלים למדו במרוצת השנים כי מדינתם הקטנה אינה טבור העולם. הם למדו גם כי אין מדינתם החלשה, הקטנה, העניה או המפגרת במדינות. בין 118 מדינות הא"י, היא תופסת כמעט ככל השטחים את מקומה בקירבת האמצע — בין גדולות וקטנות, בין עשירות ועניות.

לא רק צבא! יום העצמאות ה־18 גם יוחג בצורה שיגרתית.

וזה, אולי, פחות טוב. חגיגות יום העצמאות התרוקנו, במרוצת השנים, מכל תוכן עממי. מתוך חוסר דמיון, עצלנות ולא איכפתיות התרכז הכל סביב מיצעד צה"ל — עד כי טירטור שרשרת הטנקים ורקיעת נעלי החיילים הפכו תוכן יחיד לאותו יום.

אולי כדאי היה להפריד בכלל את האירוע הצבאי מיום העצמאות, להקדיש לצבא יום יחיד מיוחד, יום צה"ל. הצבא, בו משרתים עתה לראשונה צעירים וצעירות שכבר נולדו אחרי קום המדינה, ראוי ליום משלו. אך אין הצבא יכול לשמש סמל בלעדי לעצמאות — ואף לא סמלו העיקרי. כי מדינת ישראל היא הרבה יותר מכוח-ההרפתקה צבאי. חג עצמאותה צריך להיות חג חדת-היצירה ושמתח-החיים בה, חג רגנות הנעורים והישיגי המדע, חג התרבות הישראלי, חג אחת-העמים ואחת-העדות, הפגנת השוני שבאחדות והאחדות שבשוני. לכל זה שוב אין זכר ביום העצמאות, זר לת כמה נאומים שיגרתיים ומאמרים מתחסי-דים.

גוגל והלאה. יתכן כי יום העצמאות ה־18 מסמל גם את שלב התמורה הפסיכולוגית.

בצד הסיפוק על כוח-העמידה של המדינה בכל השטחים, צריכה לעמוד עתה תחושת היעדרים שטרם הושגו.

אחרי ההרגשה כי עצם הקמת המדינה היא השגת האידיאל הסופי — באה תודעת הבעיות הגדולות, שלא נפתרו: היחסים בין ישראל ויהודי העולם, בין ישראל ועמי הים התיכון, בין חלקי ישראל לבין עצמם. אחרי ההתרכזות הבלעדית בסכנות החיי-צונית, מתגבשת ההכרה כי הסכנות הפנימיות אינן חשובות פחות: סכנת הפער ההולך ומתרחב, סכנת הדילדול הרוחני, סכנת הקיטוב הדתי-חילוני, סכנת התלישות הכלכלית, סכנת ההסתאבות של המיבנה הפוליטי.

תמורה פסיכולוגית זו היא בריאה. היא מוכיחה כי בתום השנה ה־18 הפכה ישראל מדינה ככל המדינות — לא המתוקנת ש במדינות העולם, אך רחוקה מלהיות הפחית-מתוקנת.

וזה — כהישג-ביניים — אינו מעט.

יחסים מרחביים

סארטר וזעם

לפני חודש נתקבל אייבי נתן בפאריס כי סבר-פנים יפות, כמה וכמה אנשים, החרדים לשלום ישראל-ערב, עזרו לו להתפרסם. כאשר חזר השבוע לעיר האורות, היה פרוס עליו צל כבד. העיתונאים הישראליים עדיין דאגו לפירסומו — אך סביבו נוצר קיר אטום של חרם.

גרמה לכך פרשה שעוררה זעם עצום בחיי גים המצומצמים — אך החשובים — המטפלים לים בבעיות המרחביות. היא קשורה באיר שירתו של ז'אן-פול סארטר, אליל האינטלי-גנציה המתקדמת בצרפת ובעולם.

שייקה מצא תרופה. כשאך החל נתן במסע יחסי-הציבור שלו בעולם, עמד סארטר בראש רשימת האישים שעומדים רצה להיפגש ושבהבתם רצה להצטלם. אך חיש מהר נסתבר לו כי הדבר אינו קל.

כי סארטר, בניגוד לאפיפיור ולסנטור אמ-

(המשך בעמוד 6)

DIOLEN

הפסקה חלפת
קלינות ואוריריות

Diolen[®]
עם כותנה

...כי דיאולן מוסיף לך חן

® registered trade mark

מיסוס מלניק